

KALKKRISTALLEN OP DE OPPERVLAKTE VAN KALKCILINDERS.

In *Nature* (April 3, 1890) deelt H. A. MIERS het volgende mede.

»Door den heer W. J. POPE, van *the City and Guilds of London Institute*, werd ik er op gewezen, dat een kalkcilinder, die gedurende een lezing was gebruikt, over die deelen van zijne oppervlakte, waar hij aan de oxyhydrogeen-vlam was blootgesteld geweest, met kristallen was bedekt geworden.

Toen ik de kristallen bij gepolariseerd licht onder het mikroskoop onderzocht bleek het mij, dat zij den vorm hadden van kuben, wier vlakken gestreept waren. In water geworpen vallen die kristallen uiteen in dubbelbrekende rombische plaatjes, evenals dit met gewone kalk het geval is; toch worden de kubische kristallen, zoowel door de lucht als door water, minder snel aangetast dan amorphe kalk.

In den regel houdt men het er voor, dat kalk niet smelt bij de temperatuur van de oxyhydrogeen-vlam; en de eenige kristallen, waarvan vroeger melding is gemaakt, zijn, zoover mij bekend is, die door BÜGELMANN verkregen bij smelting van salpeterzure kalk. (*Ann. d. Phys. u. Chem.* II. p. 466, IV. p. 277, 1877—78)

De kristallen gelijken in alle opzichten op die, welke BÜGELMANN beschreef. Het is mogelijk dat zij steeds op de oppervlakte van kalkcilinders door de werking van de voornoemde vlam worden gevormd; of dit het geval is, is wel der moeite waard onderzocht te worden door hen, die van zoodanige cilinders bij hunne lezingen zich bedienen.”

V. D. V.
